

rette Tid, maa dette altsaa sandsynligviis hidvære enten fra Yderens Ubillighed til at præstere uden under Tvang eller fra hans Mangel paa Lyft til at transportere Kornet, medens det dog er en i selve Loven hjemlet Forpligtelse, at han skal transportere Kornet paa en vis Afstand til Ladepladsen eller til Tiendetagerens Hjem. Derfor man uden Videre vilde give Tiendeheren Ret til at frigjøre sig for sin Forpligtelse til at levere Korn in natura ved at præstere Beløbet efter Capitelstarten, og det endog til en saa seen Tid efter Forsaldstiden, som henimod St. Hansdag, vilde man derved ganske vist begunstige Tiendeheren, men jeg kan ikke see rettere, end at det ligesom vilde stee paa Tiendetagerens Beforsning. Dette med Hensyn til den første Deel af Forespørgselen. — Hvad dens anden Deel angaaer, maa jeg som Indenrigsminister ligesom sige, at jeg ikke agter at forelægge noget Forslag om Ophævelsen af dette Misforhold, som Forespørgeren kalder det, idet denne Sag henligger under et andet Ministerium, nemlig under Justitsministeriet. Det er mig ikke bekjendt, at der i mere end eet enkelt Tilfælde har været klaget over det Forhold, den ærede Forespørger har gjort til Gjenstand for sin Forespørgsel, og der blev dengang forespurgt, om Forordningens Bestemmelse virkelig skulde være saaledes at forstaae. Jeg har Grund til at troe, at det, som er omhandlet i Forespørgselen, meget sjældent er Tilfældet; men den enkelte Klage i saa Henseende, der er kommen til min Kundskab, har ogsaa fundet sin Afgjørelse i Justitsministeriet. Det forekommer mig altsaa ikke, at det nuværende Forhold kan siges at medføre en Ubillighed, idet det i alt Fald er Vedkommendes egen Skyld, om den strengere Bestemmelse kommer til at ramme ham eller ikke, og jeg kan ikke give noget Tilsvaer om at forelægge et Lovforslag om en Forandring i de bestaaende Forhold, da Spørgsmaalet om Inddrivning af disse Beløb vedrører Justitsministeriet.

Thurah: Jeg kan kun beklage, at den høitæredede Minister ikke kan dele min Betragtning af denne Sag, ligesom jeg maa beklage, at jeg ikke i ham har fundet den rette Vedkommende. Hvad angaaer den Ubivilling, den høitæredede Minister har givet af Spørgsmaalet, kan jeg virkelig ikke give ham Medhold deri. At kaste hele Skylden paa Yderne er ganske vist det Letteste, men man maa dog huffe paa, at de ofte til langt ud paa Efteraaret ere beskæftigede med Markarbejde, at de da skulde have Penge ved at tærstle Kornet for selv at sælge det, og at de samtidigt dermed inden Aarets Udløb skulde have Folk og Heste aflagt med Tiendekornet. Jeg veed vel, at det i Regelen stæer, men jeg troer ogsaa, at det ofte stæer med stor Besværlighed, og at det vilde være et stort Under, om en Enkelt hift og her ikke skulde kunne komme med, troer jeg dog ikke, man afgjort kan sige. En anden Grund til at lade Tiendeafgiften blive resterende skulde efter den høitæredede Ministers Mening være den, at man vægrede sig ved at transportere Kornet saa langt, men jeg troer dog ikke, at der kan være Tale herom; thi hvad enten man transporterer Kornet til Kjøbstaden for at sælge det, for derpaa at bringe Pengene til Vedkommende, eller for at aflevere det in natura, forekommer mig at maatte medføre den selsamme Besværlighed for Tiendeheren. Fornuftigviis kan der altsaa ikke være Tale herom, men jeg skal indrømme, at det kan være trykkende for Yderen, at Afleveringen skal stæe paa en ganske bestemt Dag. Jeg veed, at der paa enkelte Steder i saa Henseende er forekrevet saa knap Tid, at Folk have maattet holde med deres Heste fra Morgen til Aften i Vinterkulden, og det er ikke Enhver, som holder af at faae sine Heste udsatte derfor, eller at faae sine Folk eller sig selv ødelagte ved at vente en heel Dag paa Afleveringen af Tienden. At saadanne Hensyn kunne gjøre sig gjældende, skal indrømmes, men at Bellængden skulde være i veien, kan jeg paa ingen mulig Maade indrømme, da Vedkom-